

פקידי משרד הדתות החזיקו דירת פגישות אינטימית

ושם נמצאה גופתו העירומה של הפקיד הבכיר

לעת כדור הרגעה. מקרה מאוד לא נעים. השכנים, בבתי הסמוכים, יודעים לגלות שנתבקשו שלא לדבר על המיקרה. באמת לא נעים. לא לספר מה קרה. לא לספר אצל מי קרה מה שלא קרה. כלום. עד כאן, דיווחו של הכתב.

סמנכ"ל משרד הדתות, דויד גלס, סייר רב להכחיש, לאשר, ובכלל. נא לפנות למישרה. היה כל מה שהסכים לומר. הרב אברהם דולגין, מנכ"ל המשרד, ניאות להגיב: "נכון" אישר בתשובה לשאלה. "הזמינו אותי בחצות למישרה. הודיעו לי שמצאו את מנהל המחלקה ב" חדר הספרייה שלו בתלפיות."

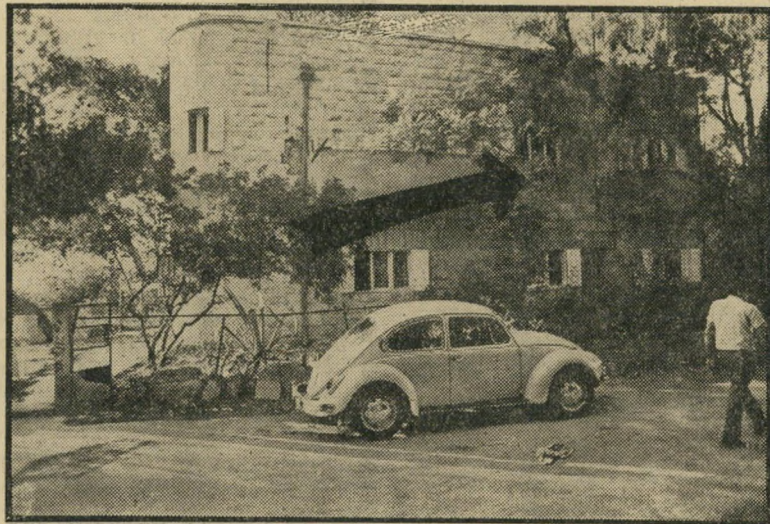
"האם החדר היה שייך למשרד הדתות?" "לא. לא. חס וחלילה. אין לו שום קשר עם משרד הדתות."

"לאחדים מחבריו של המנוח היה ידוע שהחדר שימש למטרת פגישות אינטימיות עם נשים."

"אני לא הייתי מחבריו. לא ידעתי כלל שהמנוח שכר את החדר."

"ידוע לי שקציני מישרה ביקשו ממך ומעמיתך לעבורה, בליל הגילוי, להכין גירסה רשמית לגבי מותו של המנוח, כדי להסתיר את הסיפור האמיתי."

"לא זה היה החדר בו עבד המנוח על מחקריו."

חדר הניאופים זהו חלון חדר הפגישות, ברחוב ואסיף 6 בתלפיות, בו נהגו פקידים בכירים של משרד הדתות להיפגש עם חתיכות, ובו מצא את מותו, בשעת פגישה כזו, מנהל המחלקה הצעיר. במקום בו חוננה בתצלום ה"פולקסוואגן", חנתה, בליל המקרה, ה"פיאט" של המנוח.

היתה חזייה לבנה. הרופא שהוועק קבע כי האיש מת מהתקף-לב.

החזייה וחזקיה קצרה גילו את הסיפור הפשוט. הוא היה בא לכאן הרבה פעמים, גילה שכן. "עם בחורות צעירות." שכן זה, ואחרים, גילו גם כי המנוח לא היה הגבר היחיד שביקר בספרייה. ביקרו שם גם גברים נוספים, גם הם בחברת עלמות. שניים מהם זוהו על ידי השכנים כפקידים במשרד הדתות.

בעלת הדירה סירבה לאשר את ביקורי הגברים האחרים. אולם אישרה כי הדייר שלה נהג להביא חתיכות לחדר.

ברגע שהתבררה התמונה, נפתחה פעילות קדחתנית להסתרתה. חזקיה המישרה הועיקו בבחילות את הרב אבי רהם דולגין, מנכ"ל משרד הדתות, את דויד גלס, הסמנכ"ל, ופקידים נוספים מצמרת המשרד. בחצות, הגיעה החבורה למטה המישרה. שם, במשרדו של סגן ניצב אברהם תורגמן, סגן מפקד המרחב, התקיימה התייעצות קדחתנית.

כתוצאה ממנה, הוחזר כל מי שנודעה לו האמת — כי המנוח נפטר מהתקף-לב בשעת פגישה אהבים עם אלמונית, שגמר לטה כאשר גילתה שהיא לפתע במיטה עם גוייה דוממת — שלא להוציא הגה

למנות מאהבה -

בירושו של בן

מהפה. גם כדי להגן על כבוד המת, גם כדי להגן על כבוד משפחתו, גם כדי להגן על כבוד המשרד. הגירסה הרשמית שהוחלט עליה: הדייר נפטר בשעת עבודתו בספרייה שלו. התוצאה: כאשר התפרסמה גירסה זו, פנו מיספר מכרים ומוקירים בהצעה לעיזור בהשלמת המחקר בו עסק הדייר בשעת מותו, ואשר אותו לא זכה לסיים.

עניינים

פרטים

מ דיווח כתב "העולם הזה" מרסל זוהר, שיצא לביקור בספרייה:

סימטה בודדה, ליד הכביש לרמת-החל, במרחק כ-800 מטר ממלון גני-יהודה, הבתים הקטנים והווילות מוסתרים על-ידי עצים. מי שחיפש לעצמו חדר בסביבה כזו, ביקש לרחוק מן ההמון הסוער.

בעלת הדירה, אניטה לאנג, פותחת בפני את הדלת, מזמינה אותי להיכנס באדיבות ייקית, אשה מבוגרת, נבוכה מכל המהדר מה, בעלה, בחלוק אנטיקה, מחייך במבוכה גם הוא, נשאר יושב ליד השולחן.

בעלת הדירה מובילה אותי לחדר הר שוכר בו מצא את מותו מנהל המחלקה. מיטה ענקית, ארון ישן. על שולחן קטן בפינה קופסת בונבוניירות זולות. שום ספר. גם החזייה, עליה דיווחו העדים הראשונים שנכנסו לחדר, עם התגלה הגור פה, נעלמה.

"אמרתי להר כמה פעמים שאני רוצה לגמור את החזוה איתו" מספרת בעלת הבית בתרעומת.

"למה?"

"ראיתי שהוא מביא איתו תמיד בחור רות. שאלתי אותו: סלחתי, כבודו נשוי, לא? והוא ענה לי: בבקשה לא להתערב בעניינים הפרטיים שלי. אני משלם בשביל החדר, ובבקשה לא לשאול שא"לות."

"ממתי גר ההר בחדר?"

"שנה וחצי. פירסמתי מודעה בעיר תון, והוא בא. הוא שילם 160 ל"י לחודש. דש. אני באמת לא אשמה במה שקרה. לא תמיד אני יכולה לדעת מי בא לחדר. יש כניסה נפרדת. ביום שזה קרה, לא ראיתי שהוא נכנס. לא הייתי בבית." פראו אניטה, המוכרת לשכניה כ"נוצר רייה הזקנה", שכנה אדיבה ושקטה, בור

רשמי כספרייתו של המנוח. בחדר לא היה שום ספר, שום מיסמך. לעומת זאת, נמצאה בו, ליד הגופה המתה, חזייה. בעלת החזייה לא נתגלתה עד היום.

בעלת הדירה מצביעה על המיטה הזוגית, בה נתגלה מנהל המחלקה מת, עירוס. המיטה חופפת כמעט את כל החדר, ששימש באופן

מיטת המוות